

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac ex probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1712

Q. 297. Quæ sint poenæ eorum, qui violant sigillum, & quomodo possit in
judicio contra eos procedi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42433

ritiam aliquam de ejus peccatis , *Stoz* n. 239.
contra *Lugonem*.

1997. §. 7. Qui dicit de suo pœnitente , confessio-
nem ejus fuisse valde longam , fuisse scriptam
per tot paginas , frangit sigillum , si pœnitens
clàm confessus est , nolitque id ab aliis resciri ,
quia hoc ipso significatur , quòd multa peccata
habuerit. E. contra si in loco publico est con-
fessus , hoc ipso dedit licentiam Confessario &
aliis eum videntibus loquendi de diuturnitate
confessionis , nemo enim censetur velle ea ser-
vari in secreto , quæ ipse facit in publico , *Stoz*
n. 242. *Gob. T.* 7. à n. 927.

1998. §. 8. Pourrè dicit esse mortale ad recreatio-
nem seu joci causâ narrare audita in confessio-
ne , quamvis absit omne periculum revelatio-
nis , quia valde irreligiosum est ad jocos adhi-
bere , quod ex illo sanctuario est acceptum. Sed
hæc sententia videtur esse nimis rigida. Alii
cum *Steph.* n. 230. dicunt esse saltem illicitam.

1999. Q. 297. *Quæ sint pœnæ eorum , qui violant si-
gillum : Et quomodo possit in judicio contra eos procedi*
R. §. 1. Cap. Sacerdos De pœn. dist. 6. statuitur
pœna depositionis & perpetua ac ignominiosa
peregrinatio , sed *Clemens III.* Cap. *Omnis utrius-*
que sexûs , de Pœn. & remiss. præter pœnam de-
positionis ab officio sacerdotali postea statuit ,
ut loco istius peregrinationis detrudatur in ar-
ctum Monasterium , vel in aliam arctam custo-
diam , inquit *Stoz* l. 2. n. 276. quæ pœna cadit
in solum Sacerdotem Confessarium , qui præ-
sumptuosè revelat peccatum confessum &
aliàs ignotum , estque pœna sententiæ à judice
ecclesiastico ferendæ. Contra alios vel etiam
contra Confessarium aliter frangentem sigil-
lum

lum proceditur aliis pœnis arbitrio Judicis : & testantur plures apud Gob. T. 7. n. 842. tales Confessarios quandoque plecti capite.

§. 2. Gravis dubitatio est, quomodo procedi possit contra violatores sigilli, nam nemo sine expressa licentia pœnitentis manifestare potest vel agere de peccato, quod immediatè vel mediatè, licitè vel illicitè cognitum est ex sola confessione, ergo si pœnitens priùs expressè non consentiat, fieri non poterit accusatio de sigillo circa aliquod peccatum ipsius fracto, neque Confessarius poterit hoc fateri, neque de hoc poterunt audiri testes, neque Judex poterit ad illud fatendum cogere aut cooperari ad convincendum, quia sic faceret, ut peccatum aliquod ex sola confessione notum saltem indirectè manifestaretur. Hoc argumento convictus Gob. in Quin. T. 5. c. 42. §. 7. docet non posse judicialiter procedi contra talem Confessarium. Rationem à priori dat, quia Christus potuit, & consequenter dicendus est sic voluisse instituere hoc Sacramentum, ut in omni prorsus casu sigillum maneret inviolabile, nisi pœnitens revelari permitteret. E contra Stoz à n. 284. contendit posse judicialiter procedi contra talem Confessarium, etiam invito pœnitente, 1. quia jurisdictio Ecclesiæ debet esse talis, ut sicuti de internis in foro interno, sic de externis in foro externo possit judicare, & ubi gravissimè læditur reverentia Sacramentorum, etiam punire, non obstante voluntate cujusquam hominis privati irrationabiliter negantis licentiam, huic enim non debet esse subjecta jurisdictio Ecclesiæ, cujus leges non pendent à consensu nequidem totius populi. 2. Quia
aliàs

2000.

alias mortuo poenitente vel absente vel reddito amente nunquam poterit puniri talis Confessarius, quia non poterit peti licentia, adeoque frustra sunt Canones statuti contra ejusmodi delicta Reip. Christianæ damnosissima.

3. Si lex sigilli veteret, ne in sigillifragum inquiratur, lex illa est contra seipsam & tollit media ad sui conservationem necessaria, frustra enim est lex, ubi non est Judex, qui observantiam urgeat: imò impunitas, quam talis lex sigillifrago daret, esset maxima occasio frangendi sigillum. Itaque putat Stoz dicendum, quòd possit talis Confessarius ad Judicem deferri, Judex inquirere, testes in judicio deponere, reus ipse fateri & puniri, etiam sine licentia poenitentis & salvo sigillo. Rationes ultiores dat, quia saltem poterit talis inquisitio & probatio fieri, ut Confessarius convincatur & fateatur se fregisse sigillum, abstrahendo quomodo & in qua materia, per quod probabile est non frangi sigillum à Confessario, uti fatetur Gob. Deinde omnis poenitens debet & censetur in hoc consentire, ut servetur sigillum, & ubi violatum est, ut redintegretur, debet enim pro hoc esse consensus omnium communis, requiritque illum ipsa lex naturæ, Dei & Christi: & quamvis fortè injuriam remitteret poenitens, potest tamen reus à Judice puniri, uti à Judice punitur fur, licèt injuriam remittat & nolit puniri ille, cui est furatus, debet enim prævalere bonum commune, cui per auctoritatem publicam servire debet punitio scelerum. Estque hæc potestas inquirendi & puniendi favorabilis poenitenti, punitio enim facta redit apud omnes obligatio prior sigilli, ergo non facit confessionem odiosam

odiosam & consequenter ex hac parte non est contra sigillum. Ita Stoz, qui ad rationem dubitandi respondet non esse contra sigillum, si peccatum pœnitentis per accidens & indirectè reveletur per aliquid, quod unice est necessarium ad servandum & redintegrandum sigillum, & ad exercendam potestatem à natura, Deo & Christo datam pro conservatione sigilli. Utraque sententia est probabilis, *Gobati* tamen sententia videtur probabilior, maximè in casu, quo pœnitens expressè negaret licentiam, quòd enim tum impediatur potestas Ecclesiæ, est per accidens, & rarò fiet, quia pœnitens communiter consentiet, uti & plerumque consentire tenetur, ne ejusmodi scelera communi bono ita perniciofa per impunitatem invalescant.

Q. 298. *An expediat consulere Confessarios, 2001.*
 quando agitur de aliquo promovendo. R. Affirmat *Opstraedi* in Præfatione Pastoris boni, quia Confessarius optimè novit spiritum interiore. Sed dicendum est non expedire, tum quia eorum scientia est tantùm pro gubernatione fori interni; tum quia datur occasio pœnitentibus, ut sincerè non confiteantur, sed quærant habere bonum nomen apud Confessarios; tum maximè quia datur incautis Confessariis occasio frangendi sigilli vel erroris causandi, quamvis enim Confessarius sciat pœnitentem esse ineptissimum, attamen cogitur commendare velut dignum, ne silentium vel frigida commendatio det suspicionem mali. Quòd si unum commendet & non alterum, contra hunc iterum movet suspicionem: Itaque rogatus dicat, quæ aliunde publica sunt & faciunt ad